

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 392/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **B2B Services a. s.**, Nové Záhrody I 13/A, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO 36 726 893, zastúpenej advokátskou kanceláriou Marják, Ferenci & Partners s. r. o., Tajovského 17, Košice, IČO 50 164 988, proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č. k. 16Er/381/2017-140 zo 6. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu a priznať náhradu trov konania.

2. Pôvodný veriteľ – spoločnosť Prima banka Slovensko, a. s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“), uzatvorila so spoločnosťou Prvá metropolitná, s. r. o. (ďalej len „dlžník“), zmluvu o financovaní č. 400 119 8301, na základe ktorej vznikla pôvodnému veriteľovi pohľadávka voči dlžníkovi vo výške 200 000 eur (ďalej len „pohľadávka“). Táto pohľadávka bola zabezpečená formou zmenky a zmenkovými ručiteľmi – [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej spolu len „povinní“).

3. Okresný súd Bratislava V vydal 8. septembra 2014 zmenkový platobný rozkaz č. k. 4Zm/249/2014, ktorý ponechal v platnosti rozsudkom č. k. 1CbZm/540/2014. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4CoZm/120/2015 z 29. septembra 2016 rozsudok Okresného súdu

Bratislava V potvrdil. Pôvodný veriteľ podal 3. februára 2017 návrh na začatie exekučného konania na vymoženie istiny vo výške 20 000 eur. Exekučné konanie bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 16Er/381/2017. Vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Martin Hermanovský (ďalej len „súdny exekútor“).

4. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo 7. mája 2019 postúpil pôvodný veriteľ svoju pohľadávku voči dlžníkovi na sťažovateľku, pričom túto skutočnosť oznámil súdnemu exekútorovi listom z 31. januára 2020 – oznámenie o postúpení vymáhanej pohľadávky a návrh na zmenu účastníka exekučného konania. Zároveň podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku požadoval, aby súdny exekútor podal návrh na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného.

5. Dňa 31. januára 2020 vydal Okresný súd Trenčín uznesenie o začatí konkurzného konania na majetok povinného [REDAKOVANÉ] a uznesenie o začatí konkurzného konania na majetok povinnej [REDAKOVANÉ]. Tieto uznesenia boli uverejnené v Obchodnom vestníku 7. februára 2020.

6. Dňa 14. apríla 2020 vydal súdny exekútor upovedomenie o zastavení starej exekúcie spolu s výzvou na úhradu trov starej exekúcie, a to z dôvodu podľa § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“), pretože dôvod na zastavenie starej exekúcie vyplýva z osobitného predpisu upravujúceho konkurzné konanie. Súdny exekútor uviedol, že stará exekúcia sa zastavila, pretože povinní boli oddĺžení konkurzom, pričom z ustanovenia § 167f ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) vyplýva, že vyhlásenie konkurzu je dôvodom na zastavenie exekučného konania. V zmysle § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 233/2019 Z. z. sa stará exekúcia zastavila vznikom dôvodu na jeho zastavenie, t. j. deň nasledujúci po dni zverejnenia uznesenia súdu o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku.

7. Sťažovateľka podala proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie námietky 14. mája 2020. O podaných námietkach sťažovateľky rozhodol vyšší súdny úradník okresného súdu uznesením č. k. 16Er/381/2017-115 z 19. marca 2021, ktorým rozhodol tak, že námietky sťažovateľky ako nedôvodné odmietol, a to z dôvodu, že sťažovateľka nebola účastníkom exekučného konania.

8. Proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka 9. apríla 2021 sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením zo 6. júla 2021, a to tak, že sťažnosť sťažovateľky odmietol ako podanú neoprávnenou osobou.

9. V súvislosti s prejednávanou vecou sťažovateľka poukazuje na rozsudok okresného súdu č. k. 7C/119/2014 z 13. decembra 2018, ktorým okresný súd rozhodol o neúčinnosti vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností voči pôvodnému veriteľovi, a to vo vzťahu k darovacej zmluve uzatvorenej medzi povinnými a ich deťmi, ktorou povinní previedli na deti nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Rozsudkom č. k. 27Co/87/2019-280 z 22. októbra 2019 rozsudok okresného súdu potvrdil Krajský súd v Trenčíne.

II. Argumentácia sťažovateľky

10. Podľa sťažovateľky bolo porušené jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že napadnuté uznesenie je podľa nej svojvoľné a bez akéhokoľvek právneho základu. Sťažovateľke okresný súd odňal právo konať pred súdom, a to už od začiatku súdneho procesu, keď okresný súd nerozhodol o zmene oprávneného. Napadnuté uznesenie považuje sťažovateľka za arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

11. Sťažovateľka nesúhlasí s tvrdením okresného súdu uvedeným v napadnutom uznesení, ktorým súd konštatoval, že nemohol o zmene oprávneného rozhodnúť, pretože vyhlásením konkurzu na majetok povinných došlo *ex lege* k zastaveniu exekúcie podľa § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 233/2019 Z. z.

12. Sťažovateľka argumentuje § 166h ods. 1 a 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého zostáva oddĺžením nedotknuté právo veriteľa v rozsahu svojej pôvodnej pohľadávky domáhať sa podľa Občianskeho zákonníka jej uspokojenia z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to aj vtedy, ak pohľadávka veriteľa je premlčaná, nevymáhateľná alebo nevykonateľná. Jediný logický výklad toto ustanovenia podľa sťažovateľky je ten, že exekúcia voči povinným nemá byť zastavená ako celok, ale len vo vzťahu k majetku, ktorý je dotknutý tzv. „osobným bankrotom“. Keďže uvedené odporovateľné úkony a k nim viažuci sa majetok nespadá pod režim tzv. osobného bankrotu, musí byť takýto majetok speňažený v rámci exekúcie voči povinným, aj keď je voči týmto povinným vedené konkurzné konanie.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné, s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Ústavný súd preto preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu najmä z tohto pohľadu, t. j. z hľadiska toho, či sú závery okresného súdu v napadnutom uznesení svojvoľné alebo arbitrárne.

14. Okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sťažnosť podala v konaní neoprávnená osoba. Sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a rovnako tak predchádzajúce námietky voči upovedomeniu o zastavení starej exekúcie sú podľa okresného súdu neprípustné, pretože boli podané osobou, ktorá nie je účastníkom exekučného konania. Pretože do zastavenia exekučného konania nebolo rozhodnuté o zmene oprávneného, oprávneným v exekučnom konaní bol naďalej pôvodný veriteľ, a nie sťažovateľka. Ak preto podala námietky proti upovedomeniu o zastavení exekúcie sťažovateľka, išlo o námietky podané neoprávnenou osobou.

15. V rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd zjavne nadväzoval na úvahy vyššieho súdneho úradníka uvedené v uznesení, ktorým bolo rozhodované o námietkach sťažovateľky voči upovedomeniu o zastavení starej exekúcie. Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku možno v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že na neho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný doručiť súdu do 14 dní odo dňa, keď sa o tejto skutočnosti dozvedel, a súd je následne povinný vo veci rozhodnúť do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Podľa okresného súdu je zrejmé, že len súdnym rozhodnutím môže v exekučnom konaní dôjsť k zmene účastníka konania, a to či už na strane oprávneného alebo povinného. Ak dôjde k zmene v hmotnoprávnej rovine (prevod alebo prechod práv z exekučného titulu), neznamená to aj zmenu účastníka exekučného konania – zmena veriteľa teda automaticky neznamená zmenu oprávneného.

16. Tieto závery považuje ústavný súd za správne a ústavne súladné. Ústavný súd súhlasí s okresným súdom v tom, že keďže v posudzovanom prípade nebolo rozhodnuté o zmene oprávneného, sťažovateľka sa napriek postúpeniu pohľadávky (hoc platnému) nestala účastníkom exekučného konania (oprávneným), a nebola preto oprávnená na podanie námietok ani následnej sťažnosti.

17. Okresný súd však podľa názoru ústavného súdu nepostupoval správne, keď nerozhodol o návrhu súdneho exekútora na pripustenie zmeny oprávneného. Okresný súd poukázal v napadnutom uznesení na skutočnosť, že návrh na pripustenie zmeny oprávneného bol doručený súdu cez ústredný portál verejnej správy 7. februára 2020, pričom tento návrh sťažovateľka doručila súdnemu exekútorovi 31. januára 2020, ktorý ho doručil súdu v zákonnej lehote. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia argumentoval tým, že nemohol o zmene oprávneného rozhodnúť, pretože toho istého dňa (7. februára 2020) bol v Obchodnom vestníku uverejnený vyhlásený konkurz (oddlženie) vo vzťahu k povinným, a preto nasledujúcim dňom došlo *ex lege* k zastaveniu exekúcie podľa § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 233/2019 Z. z., teda preto, lebo dôvod na zastavenie starej exekúcie vyplýva z osobitného predpisu upravujúceho konkurzné konanie. Pre úplnosť zároveň súd dodal, že po zastavení exekúcie nie je možné o zmene účastníka konania rozhodnúť.

18. Ústavný súd konštatuje, že tieto právne závery okresného súdu sú správne len čiastočne. Podľa § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 233/2019 Z. z. sa stará exekúcia zastavuje, ak dôvod na zastavenie starej exekúcie vyplýva z osobitného predpisu upravujúceho konkurzné konanie; na tento účel platí, že stará exekúcia sa zastavila vznikom dôvodu na jej zastavenie. Ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. upravuje dôvody na zastavenie starej exekúcie, k zastaveniu ktorej dochádza priamo zo zákona. Podľa pôvodného znenia Exekučného poriadku následky toho, že nastal dôvod na zastavenie exekúcie, mohol posúdiť len súd (pôvodný § 57 Exekučného poriadku, ktorý sa stále uplatňuje na staré exekúcie), ktorý vždy najprv dôvod zastavenia exekúcie preskúmal a účinky mu priznal tým, že exekúciu zastavil svojím rozhodnutím (de-konštitutívnym). Zákon č. 233/2019 Z. z. mení procesnú situáciu tak, že pri niektorých dôvodoch na zastavenie exekúcie (§ 2 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z.) priznáva niektorým skutkovým okolnostiam odôvodňujúcim zastavenie starej exekúcie účinky priamo zákon. Už samotný vznik uvedenej relevantnej okolnosti je dôvodom na zastavenie starej exekúcie, ktorá sa zastavuje priamo vznikom tejto okolnosti (t. j. v okamihu vzniku tejto skutočnosti sa stará exekúcia zastavuje), pričom zastavenie starej exekúcie deklaruje

(potvrďuje, osvedčuje a oznamuje) poverený súdny exekútor prostredníctvom upovedomenia o zastavení starej exekúcie.

19. Uvedené správne konštatoval aj okresný súd. Ďalej však nevzal do úvahy § 8 zákona č. 233/2019 Z. z., ktorý upravuje ukončenie exekučného konania. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. sa exekučné konanie končí právoplatnosťou uznesenia súdu o zamietnutí námietok alebo uznesenia súdu, ktorým sa námietky odmietli. Ak námietky neboli podané, exekučné konanie sa končí doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie súdu. Samotná exekúcia je len špecifickým časovým úsekom v rámci exekučného konania, preto zákon č. 233/2019 Z. z. pre staré exekúcie osobitne rieši vlastné ukončenie starého exekučného konania (k tomu pozri dôvodovú správu k návrhu zákona č. 233/2019 Z. z.).

20. S ohľadom na uvedené je teda nutné konštatovať, že vyhlásením konkurzu (oddlženia) na majetok povinných síce došlo *ex lege* k zastaveniu exekúcie, avšak v tomto momente nebolo ešte ukončené exekučné konanie ako také. Ak preto v čase pred ukončením exekučného konania bol súdu doručený návrh súdneho exekútora na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania, okresný súd bol povinný o takom návrhu rozhodnúť. Ústavný súd však dodáva, že toto pochybenie okresného súdu nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu. Okresný súd (aj vyšší súdny úradník) totiž správne vyhodnotil, že sťažovateľka nemohla voči upovedomeniu o zastavení starej exekúcie podať námietky, a správne preto námietky sťažovateľky obsahovo neposudzoval a tieto odmietol. Napadnuté uznesenie okresného súdu preto nejaví znaky arbitrárnosti ani svojvoľnosti.

21. Ak by aj argumentácia a tvrdenia sťažovateľky boli spôsobilé vyvodit' záver o nezákonnosti upovedomenia o zastavení starej exekúcie, sťažovateľka nezvolila v konaní správny spôsob, ako dospieť k jeho zrušeniu. Práve s ohľadom skutočnosť, že nebola oprávnená podať námietky, mohla podať ústavnú sťažnosť voči upovedomeniu o zastavení starej exekúcie. Argumentácia sťažovateľky totiž v prvom rade smeruje voči nesprávnemu postupu súdneho exekútora/okresného súdu pred a pri vydaní upovedomenia o zastavení exekúcie a práve tento právny akt bolo preto potrebné napadnúť, avšak nie námietkami (na ktorých podanie nebola oprávnená), ale ústavnou sťažnosťou. Keďže doručená ústavná sťažnosť a najmä jej petit nesmeruje voči upovedomeniu o zastavení starej exekúcie, ústavný súd nie je oprávnený na jej preskúmanie, súc viazaný dôvodmi a rozsahom podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

22. Na základe už uvedeného ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľkou označených práv.

III.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy:

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje akékoľvek relevantné odôvodnenie tvrdených porušení práv, ktoré by malo

ústavnoprávny rozmer. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

24. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (vyplývajú z neho totiž dôvody návrhu, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný), nie je možné považovať za odstrániteľný nedostatok, ktorý je možné odstrániť po uplynutí lehoty stanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, o to viac v prípade, ak je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti nevyzýval (m. m. IV. ÚS 117/2019).

25. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu